

¡Pobre vellet!

Fa tres dies que no'l veig i ja l'enyoro. Enyoro el séu míser posat, allargant la mà que aguantava un platet de metall, demanant almoïna. Enyoro la seva cara trista, d'ulls inexpressius, que pot-ser fa anys veïen i are és sempre nit per a ells; les seves blanques barbes; el séu nas morat i la feixuga expressió del séu semblant. que feia por i tristor a l'hora.

Arredogat en el dintell d'un portal de casa humida, semblava l'estatua dolorosa de la caritat; simbolitzava totes les miseries humanes.

Cada día'l veia, immòbil, amb el braç com petrificat, demanant almoïna. Semblava un cos sense ànima que'l fred havia gelat en aquell portalet trist i miserable, embolicat amb una capa estripada, de tants anys com forats i tanta miseria com poca roba.

Al passar pel séu devant, un núvol enfosquia la meva ànima jove i un sentiment de misericòrdia movia la meva mà, allargant-li una moneda de coure que ell me pagava amb un trist somriure, escapat per entre'ls séus llabis descolorits, que's movien momentaniament, pronunciant no sé quines paraules de remerciament.

L'última vegada que vaig veure'l, me semblà més trist el séu somriure i més feixuga l'expressió del séu semblant; però no vaig fer-ne cas. Vaig creure que'l fred amoratava la seva cara, fent-la més trista, glaçant-li les poques carns i emblanquant més les seves barbes.

A l'endemà, ja no'l vaig veure. El portal era tot solitari, desaparescuda aquella imatge que enquadrava. M'entristí de debò aquella desaparició. Pot-ser la mort li havia fet l'última caritat a aquell vellet. Pot-ser els séus parpres havien sigut closos eternament per la mà igualitaria de la suprema justícia que acaba amb totes les miseries i amb totes les il·lusions...

Pot-ser aquell vellet, en l'hivern de la seva vida — vida de desenganys i miseries— havia trobat la caritativa mà que endolcís els séus tristos pensaments i les seves penes de fam i fred, sofertes en una solitud horrorosa...

Jo, ja no l'he vist més. Quan passo per davant d'aquell portal, el meu pensament forja l'imatge d'aquell pobre home i sento ganes de plorar la seva suposada mort.

Devia morir sense cap consol, sense ningú a qui explicar les seves penes, en la mateixa solitud en que vivia. Fins quan devia veure la mort que se l'emportava, devia fer-li aquell mateix somriure que'm feia a mí, sense veure'm, quan sentia caure en el platet una moneda carinyosa...

S.

